

1. O store Gud, när jag den värld beskådar
som du har skapat med ditt allmaktsord,
hur där din visdom väver livets trådar
och alla väsen mättas vid ditt bord
//: då brister själen ut i lovsångsljud:
o store Gud, o store Gud ://

2. När jag hör åskans röst och stormar brusa
och blixstens klingor springa fram ur skyn,
när regnets kalla, friska skurar susa
och löftets båge glänser för min syn
då brister själen ut...

3. När sommarvinden susar över fälten,
när blommor dofta invid källans strand,
när trastar drilla i de gröna tälten
vid furuskogens tysta, dunkla rand,
då brister själen ut...

4. När jag i Bibeln skådar alla under
som Herren gjort sen förste Adams tid,
hur nådefull han varit alla stunder
och hjälpt sitt folk ur livets synd och strid,
då brister själen ut...

5. När tryckt av synd och skuld
jag faller neder
vid Herrens fot och ber om nåd och frid,
och han min själ på rätta vägen leder
och frälsar mig från all min synd och strid,
då brister själen ut...

6. När en gång alla tidens höljen falla
och jag får skåda det jag nu får tro,
och evighetens klara klockor kalla
min frälsta ande till dess sabbatsro
//: då brister själen ut i lovsångsljud:
Tack, gode Gud, tack, gode Gud! ://

Text (=SvPs11): [Carl Boberg](#) 1885 (26 år), ngt bearb

Musik: Svensk folkmelodi, tryckt 1889 i Sanningsvitnet, alt. Axel Södersten 1921 (42 år)